

NADAJMO SE NAJBOLJEM

KAROLINA SETERVAL

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Carolina Setterwall

LÅT OSS HOPPAS PÅ DET BÄSTA

Copyright © Carolina Setterwall 2018

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

NADAJMO SE NAJBOLJEM

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

MAJ 2014.

Kada je mejl stigao, sedela sam na sofi i dojila. U suštini, to je jedino što sada i radim. Dojim, sedim nepomično koliko god je to moguće sa usnulim detetom u naručju, strepeći da će se probuditi i ponovo se rasplakati. Zatim dojim još malo, pa ponovo sedim nepomično, pokušavajući da spustim usnulo dete da bih se istuširala ili nešto pojela, ne uspevam, vraćam se na sofu, dojim. Po ceo bogovetni dan. Ivanu je bilo jedva tri meseca kada je mejl stigao. Ti si ponovo na nekom od svojih silnih poslova, pojma nemam kom, jer retko pričaš o njima. Produkcijske kuće za reklamne spotove ili nezavisni režiseri iz iste branše angažuju te zbog tvoje tehničke stručnosti. Kada te pitam kako ti je prošao dan, govoriš mi da je toliko nezanimljiv da svakako ne bih imala strpljenja da te saslušam. Nekada sam navaljivala, ali više to ne radim. Moraš sam da odlučiš želiš li da pričaš o svom poslu.

Ja dojim. Ti mi na putu do kuće šalješ SMS-ove i pitaš šta da kupiš za večeru, i brineš se o većini stvari u kući. Radiš, ideš u kupovinu, kuvaš, čistiš, igraš se sa našom mačkom koja je zapostavljena otkako je stigao Ivan. Od treninga si odustao do daljeg. Ja dojim i dojim. A onda, jednog četvrtka početkom maja, nešto posle jedan po podne, stiže mi mejl od tebe.

Pošiljalac: Aksel
Primalac: Karolina
8. maj 2014. u 13.05
Naslov: Ako umrem

Šta je korisno znati za slučaj da bacim kašiku.

Šifra za moj kompjuter je: ivan2014
Opširniji spisak se nalazi u folderu Dokumenti/Ako umrem.rtf

Nadajmo se najboljem!

Aksel

Pročitala sam mejl triput zaredom. U prvi mah nisam razumela, zatim sam ga pročitala ponovo i zabrinula se. Posle trećeg čitanja sam pobesnela. To je tako tipično za tebe. Niko nije tako bezobziran i bezosećajan, gotovo opsesivno realističan, kao ti. Ti sa svojim ekstremno suvim tonom u mejlovima i SMS-ovima. Ti sa svojim večitim bekapovanjem kompjutera i telefona. Ti sa svojim šiframa koje redovno menjaš i koje uvek sadrže velika i mala slova, brojke i posebne znake. Ti, koji si rekao da ne želiš da budeš sahranjen posle smrti, već rasut na vetru na nekom mestu koje niko neće morati da posećuje sa cvećem i svećama. Niko drugi osim tebe ne bi poslao ovo, usred dana, sa posla, svojoj devojci koja doji bebu kod kuće na sofi. Ali ti si to uradio.

Nisam odgovorila. Uveče, za večerom, pitala sam se te o čemu je ovde reč, a ti si mi odgovorio, baš kao što sam i očekivala, da je to bio impuls, i da opreznost nikada nije naodmet. I da je dobro da to znam ukoliko se nešto dogodi. Posle više nikada nismo pričali o tom mejlu.

2009–2014.

OKTOBAR 2014.

Jedna nedelja u oktobru. Umorni smo i ne baš naročito ljubazni jedno prema drugom. Ja sam premalo spavala jer je Ivan ponovo tražio da sisa u toku noći. Još nisam uspela da naučim kako da ponovo zaspim između čestih buđenja, a imajući u vidu da će Ivanu uskoro biti osam meseci, izgledi za to nisu bili baš sjajni. Stalno sam umorna. Danas sam besna i sažaljevam samu sebe. Ti si pod stresom i pokušavaš sve da postigneš. Još nisi saopštio svojim klijentima da ćeš za samo nedelju dana uzeti roditeljsko odsustvo u vidu polovine radnog vremena. Često se svađamo oko toga. Ja želim da smanjiš poslovne obaveze kako bi imao vremena – i snage – za naš život, naše dete, naš svet. A ti to ne želiš. Ili kažeš da želiš, ali da to nije moguće. Objašnjavaš da kod frilensera to ne ide tako. Dugo si sakupljao svoj krug klijenata, i ako nekom od njih iščezneš sa vidika na pola godine ili duže, bićeš jednostavno otpisan. Zamenjen. I ti si umoran. Kada se opustiš, deluješ tužno. Nemaš snage da razmišljaš o vremenu koje uskoro nastupa, kada ćeš ti provoditi pola dana kod kuće sa Ivanom, i raditi ostatak vremena. I ja sam pod

stresom. Čudljiva sam. Nemirna. Naša porodica nije ispala onako kako sam očekivala. Govoriš mi da sam znala u šta se upuštam kada sam izabrala da dobijem dete sa tobom. Ja kažem da sam se nadala da će biti drugačije. Nijedno od nas ne želi da rastuži ono drugo. U poslednje vreme to izgleda kao sve teže izvodljivo. Ali trudimo se.

Pre tri nedelje smo se preselili, iako za tu selidbu nismo imali vremena, što nas ipak nije sprečilo da je sprovedemo. Pakovali smo se noću, u kratkim smenama dok Ivan spava sâm. Pakovali smo se u tišini, bez tema za razgovor da nas zaokupe a da nas pritom ne zabole i ne završe se svađom. Isto tako smo se i preselili. Sada smo već stigli da spakujemo skoro sve. Danas moramo da napravimo pauzu, jer nam auto kašljuca. Moramo kod tvojih roditelja, da bi ga tvoj tata pogledao. Ubacili smo Ivana u stolicu za bebe na zadnjem sedištu, ti si seo kraj njega, a ja sam vozila. Prosto ne mogu da odolim da po stoti put, bezbrižnim tonom koji nikog neće prevariti, pomenem kako bi bilo baš lepo kada bismo oboje imali vozačku dozvolu. Ti se mrštiš i govoriš kako ćeš je uskoro izvaditi. Ovoga puta ne pitam kada, jer danas nemam snage za još jednu svađu. Već me grize savest zbog mog komentara. U autu vlada tišina. Ivan je veseo, a ti ga zabavljaš zvucima i igračkama da bi tako i ostalo. Kada Ivan plače, pretvaram se u lošeg vozača, a niko ne ume da ga nasmeje kao ti. Dok vas slušam kako se igrate na zadnjem sedištu a put Ninesvegen pretvara se u Tiresevegen koji nas vodi do naselja Vendelse i približavamo se tvojim roditeljima, razmišljam kako zaista ipak volim svoju porodicu. Samo nam trenutno nije baš lako.

Pomažeš svom tati da popravi auto. Ja pijem čaj sa tvojom mamom. Ona me diskretno i sa puno poštovanja propituje o tome kako nam ide. Odgovaram, nešto manje diskretno,

ali ipak sa puno poštovanja, kako je sada već preteško. Ne spavamo baš mnogo, a ti si pod stresom. Selidba je ispala gnjavaža, Ivan ima košmare i traži da ga dojm preko noći. Nemamo vremena ni da se zabrinemo, govorim, ali to je već laž.

Na prilazu kući se pojavljuje tvoj stariji brat. Nije se najavio, pa kroz kuhinjski prozor vidim da ste obojica iznenađeni današnjim susretom. Grlite se i smejete. Tapše te po leđima, izgledaš kao da iščezavaš u njegovom zagrljaju. Oduvek je bio mnogo krupniji od tebe. Niži, ali širi, snažniji. Ozario si se kada je rekao nešto zbog čega si se smejaio ulazeći u kuću. Koraci na stepeništu su ti brzi, žuriš do kuhinje, želiš da mu pokažeš Ivana. Tvoj stariji brat je pre toga video Ivana samo jednom. Nekako nije bilo prilike, svi su u poslednje vreme bili zauzeti. On tepe Ivanu i kaže da je porastao i da veoma liči na tebe. A tebe zove „bato“. Ispija kafu u velikim gutljajima. Ti uzimaš čašu kole. Zatim se vraćate do auta. Ja vas pratim da bih malo prošetala po dvorištu. Ivan mi sedi u nosiljci na stomaku, vadim mobilni iz džepa i slikam vas dok stojite pored našeg auta. Nešto nije u redu sa brisačima. Ne uspevate da ih popravite. Na slici stojite jedan kraj drugog okrenuti leđima, jedan se češe po glavi. Dva brata i otac koji se vide poslednji put u životu, ali to još niko ne zna.

APRIL 2009.

Bilo je to Valpurgijske noći 2009. godine, trebalo je da idem na neku žurku u staroj školskoj zgradi na ostrvu Adelse, koju su moji prijatelji iznajmili i preuredili u svoj letnji raj. Njihove žurke su uvek zabavne. Pozovu nekoliko stotina ljudi, a mi koji uspemo da se dočepamo karata pre nego što

ih ponestane dobijamo i besplatan prevoz autobusom. U auli škole sa mirisom drveta i pucketavim podovima nude pivo i vino po nabavnim cenama. Pošto su oni muzičari i osobe iz kulture, na žurkama često imaju žive nastupe muzičara i bendova koje volim. Ovo je već četvrti ili peti put da idem na njihovu žurku. Ushićena sam.

Imam trideset godina, a još nisam dovela u red svoj ljubavni život. Pre nekoliko dana okončala sam jednu kratkotrajnu vezu sa severnjakom koga sam neko vreme smatrala pravom osobom za sebe, ali sam ubrzo uvidela da nije tako. Učinila sam to na svoj uobičajeni način. Izvukla sam se iz priče pomoću teksta, mejla kojim sam saopštila da zaista uopšte nije on kriv, već da ja u ovom trenutku nisam u odgovarajućoj životnoj fazi. Ne znam zašto mi je uvek toliko teško da kažem „ne“. Obuzima me užas pri pomisli da ću nekog povrediti i umišljam kako im kvarim ne samo dane i nedelje već i samopouzdanje i životnu radost. Osećam toliku krivicu u trenutku kada – kako ne bih nastavila nešto što me užasava – prekidam vezu, da sam više puta izabrala da u njoj ostanem zaista predugo. Obećala sam sebi i svom terapeutu da ću prestati sa tim, pa sada raskidam brže nego pre. Ali sa podjednako mnogo strepnje. Takva sam otkad znam za sebe. I sada sam to ponovo učinila.

Ovoga puta je prošlo prilično dobro. Verovatno zato što smo se vidali samo nekoliko nedelja, a možda i zato što ni on nije bio naročito zaljubljen u mene. Zapravo, toliko je dobro prošlo da je odlučio da će zadržati svoju kartu za žurku, kupljenu zato što sam navaljivala da ide sa mnom, i ipak se pojavi tamo. Sa prijateljem. Kao prijatelj.

Bilo mi je neprijatno kada sam ga ugledala u autobusu, ali sam ga pozdravila i zagrlila i pravila se da je sve kako treba. I da ne osećam krivicu. Slobodna žena koja zna šta

hoće. Istina je, naravno, da to uopšte ne znam. I to već dugo. Neka difuzna želja da prestanem da lutam okolo i pronađem nekog uz koga se osećam dobro, u praksi se nije pokazala kao dovoljna osnova da se sredim. Već nekoliko godina sam u priličnoj zbrci. Ali severnjak baš i ne mora da to zna. Ipak nećemo živeti zajedno. Pila sam vino u autobusu, i dok su se čaše praznile a kilometri gomilali između mene i Stokholma, počela sam da se osećam bolje. Sve je, barem donekle, baš onako kako treba da bude.

Igram i igram, i noge kao da nikada neće prestati da igraju. Ni usta neće prestati da gutaju vino. Penjem se u jedan duboko uvučeni prozor u auli stare škole, stojim tamo sama i igram, uživam u svojoj nedodirljivosti dok su brojni pogledi prikovani za mene. Već sam poznata među prijateljima po tome što se uvek penjem na nameštaj, šankove, stolice, zvučnike, bine i prozorske daske, i tamo igram. Najradije sama. To je već postao moj zaštitni znak. Tako je i večeras. Naizmenično sam na podijumu za igru i visokom prozoru, a utrčavam i za di-džejev pult i tamo vrištim zajedno sa prijateljima koji puštaju ploče. Piškim napolju u šumi kada je red za toalet predug. Povremeno ga ugledam u moru ljudi, a on svaki put pogleda pravo u mene. Klima glavom i pozdravlja me, ali mu je pogled setan. Moji prijatelji počinju da ga zovu Tužni Psić. Smejem se. Zlobni smo, ali nije me briga. Hoću da igram i pijana sam, i sve je onako kako mora da bude.

A onda odjednom tamo stojiš ti. Nisam te videla ranije, dakle nisi došao ovamo u istom autobusu kao ja. Tvoj prijatelj, koji je moj poznanik, govori mi da će me upoznati sa osobom koja „me voli“. I tamo stojiš ti. I kežiš se. Visok si i štrkljast, sa osmehom nalik na položeni trougao. Osmehuješ se kao kauboj iz nekog starog filma. Iskrivljeno i kiselo, široko i

neizveštačeno. Celim licem. Razmišljam kako bi bio veoma zahvalan materijal za karikaturu koja bi uspela da izazove smeh. Nosiš kapu. Moram da zabacim glavu unazad da bih te pogledala. Nisi čuo reči kojima te je naš zajednički prijatelj predstavio, ali nije ni važno. Ne izgledaš kao da bi ti to bilo važno.

Imam lošu naviku da preuzmem komandu kada sam pijana. Kao da se štitim od rizika da neću biti izabrana, grabim priliku čim se pojavi, a ove večeri si to ti. Odlučila sam da si mi privlačan. Visok i kriv, i sa tim osmehom. Oči su ti ogromne. Zaista bi te bilo zanimljivo nacrtati. Uzimam te za ruku, ti se ne buniš, i vodim te u dvorište. Napolju je i dalje svetlo, i verovatno je tek devet sati, ali kome je još stalo do tih prozaičnih stvari, meni nije, a ni tebi. Na svetlosti vidim da su ti oči skoro nemoguće plave. Razmišljam o tome kako ću te pitati da li nosiš sočiva. Ali neću još.

U dvorištu se prodaju tople kobasice iz otvora na zgradi koja je nekada bila svinjac. Stajemo u red, a ti me čvrsto držiš za ruku. Deluješ spreman da me poljubiš na dati znak. I ja tebe držim. Pitam te koliko imaš godina, odgovaraš dvadeset osam. Osećam olakšanje, mislila sam da si mnogo mlađi. Pitam te čime se baviš, kažeš medijima. Spremam se da analiziram tvoju reakciju kada ti budem rekla da se bavim muzikom, velikim muzičkim događajima, ali me ne pitaš. Izgleda da te ne zanimaju moje godine ni profesija. Deluješ kao da bi hteo da se maziš sa mnom, a imaš zarazan osmeh, pa zaključujem da je to dovoljno. Dosta mi je informacija, pa te vodim iz reda za kobasice, i odlazimo iza škole do breze na livadici. Pre samo sat-dva piškila sam tu u blizini. Bas iz muzike na podijumu za igru potmulo bruji. Poljubila sam te. Ili si možda ti poljubio mene.

Ja ljubim tebe i ti mene, i spustio si mi šaku na lice, i to mi se dopada. Volim kako se ljubiš i volim tvoje šake i volim što si visok i volim ta kriva usta koja nikada ne prestaju da se keze, čak ni dok se ljubimo. Ličimo na tinejdžere tu, ispod breze, a pošto si me pritisnuo uz stablo, osećam kako mi se majica na leđima gužva o njenu koru. Da sam nešto gracioznije telesne građe, podigla bih se sa tla i obgrlila te nogama dok stojiš, ali ništa od toga. Umesto toga stojimo priljubljeni jedno uz drugo i uz brezu kao dvoje napaljenih pubertetlija.

Govorim ti kako želim da nastavimo, ali ne možemo tu, među svim tim ljudima. Govorim ti da je tamo neko ko je tužan, i ne znam da li to kažem da bih se hvalisala ili zato što sam obzirna ili želim da delujem obzirno u tvojim očima. Sve je sada prilično mutno i događa se nagoni. Veče nastavljamo tako što naizmenično igramo sa prijateljima, pa onda istrčavamo i nalazimo se kod breze da bismo nastavili sa maženjem. I to sve intenzivnije, kako veče odmiče. U nekom trenutku smo razmenili brojeve telefona. To pojednostavljuje proces odlučivanja o tome kada je vreme za još jedan susret kraj breze.

Žurka se završila u jedan ujutru i dva autobusa treba da vrate sve prisutne u Stokholm. Seli smo na prva sedišta u jednom od njih, pošto sam se uverila da je Tužni Psić ušao u drugi, pa zato mogu sebi da dozvolim da te bez ustezanja ljubim u tami. Ljudi se dernjaju negde pozadi. Između poljubaca me teraš da slušam AC/DC na jednoj tvojoj slušalici. Kažem ti da ih ne smatram naročito dobrim i pominjem, najblaziranijim tonom koji mogu da postignem, kako sam nekoliko puta sarađivala sa njima. Ta informacija te izgleda nije impresionirala. Ma da, ali slušaj ovo, slušaj ono, govoriš mi,

pa me ponovo ljubiš. Podižeš me i smeštaš tako da ti uzjašem koleno. Volim što si me podigao i volim da ti sedim u krilu. Najzad sam te uzjahala.

Kada je autobus jedan sat kasnije stigao na Trg Medborjarplatsen, na bradi i obrazima imam crvene mrlje od tvoje neobrijane brade. Odavno nisam radila ovako nešto. Izašli smo iz autobusa i želiš da kreneš sa mnom kući. Ali ti ne dozvoljavam. Ponovo me pitaš, i ponovo te odbijam. Predlažeš da onda krenem sa tobom. Hajde, govoriš mi, želim da spavam sa tobom. Ne, odgovaram ti, spavaću sama. Pretpostavljam da želim da izgledam kao osoba koja ne ide u krevet sa nekim prve večeri. Da smo otišli kući zajedno, to bi se dogodilo. Ne želim da se to dogodi. Želim da se to dogodi. Želim da postoji i nastavak. Rastajemo se. Gledam kako ti glava poskakuje u ritmu muzike dok se udaljavaš niz Ulicu Folkunga. Pre nego što sam zaspala, dobila sam SMS od tebe. Rekao si mi da sam lepa i da želiš ponovo da me vidiš.

OKTOBAR 2014.

Bilo je pola sedam kada sam se probudila pored Ivana. Zaključila sam da smo prilično dobro odspavali. Tačnije, sve je to relativno, ali u našem svetu je prilično dobro. Ivan, kome će uskoro biti devet meseci i koji je dobio svoju sobu kada smo se pre tri nedelje uselili u novi stan, ima noćne strahove. I sisa između tri i šest puta svake noći. Uglavnom spavam kod njega, na dušek u njegovoj sobi, iako je zamisao bila da ponovo budemo sami noću, ti i ja. Pošto sam ga sinoć uspavljivala i pokušavala da ga utešim između deset i jedanaest, da bih zatim prešla na dojenje koje je izgledalo kao

da se nikada neće završiti, poslala sam ti SMS u kuhinju gde si radio. Napisala sam ti da večeras opet ostajem kod Ivana, a ti si mi odgovorio „okej, laku noć“. Nije mnogo prošlo kad sam te čula kako se krećeš između kupatila i dnevne sobe. Pogasio si sve lampe, oprao zube i pripremio se da i ti odeš na spavanje.

Nisam odmah zaspala. Na telefonu sam tragala za informacijama, ukucala sam „noćni strahovi kod male dece“ i pažljivo iščitavala savete državne službe za negu, novinske članke i napise na stranici Porodični život. Pošto sam pročitala određeni broj članaka i temeljno razmislila da li je Ivan već stekao noćne strahove – jer oni su izgleda najčešći kod malo starije dece – bila sam ubeđena. Ivan ima noćne strahove, i zato ga je toliko teško umiriti noću. Sve se podudaralo sa opisima koje sam pronašla na netu. Snimila sam jedan od njih i poslala ti ga SMS-om. „Mislim da Ivan ima noćne strahove, pogledaj“, napisala sam i poslala sliku opisa. Nisi mi odgovorio. U tvojoj spavaćoj sobi je vladala tišina. Pomislila sam kako si možda uspeo da zaspiš, ili ležiš i čitaš pa te mrzi da odgovoriš. Odmah zatim sam zaspala.

Kada sam se probudila, osećala sam se gotovo odmorno. Mačka nije zavijala pred Ivanovim vratima kao što ponekad ima običaj, a Ivan je sisao samo dvaput od onog napada pred ponoć. Bio je dobro raspoložen i pokušavao je da ispuže iz našeg privremenog kreveta na pod, u pravcu vrata i avanture u ostatku stana. Podigla sam ga i rekla idemo da probudimo tatu. Kada smo otvorili vrata, mačka nam je pohrlila u susret i nakratko se prepustila maženju, i ona tek probuđena, pre nego što smo produžili u spavaću sobu gde si ti ležao.

Spustila sam Ivana u krevet, da bi dopuzao do tebe i da bi njega prvog ugledao kada otvoriš oči. Da ti kaže: „Dobro

jutro, tata“ onim tonom koji koristim kada se zapravo obraćam Ivanu, ali reči upućujem nekom od odraslih. Najčešće tebi. Ivan hvata pravac prema uzglavlju, ali jedva da je stigao i da krene kada primećujem da nešto nije u redu. Ležiš nekako čudno, kako inače nikada ne izgledaš dok spavaš. Poguren i presavijen, ničice i na boku, sa licem pritisnutim na jastuk. Ima nečeg čudnog u boji tvoje kože. Čini se svetlijom nego inače. Beživotnom.

Jedva se usuđujem da ti dotaknem nožni zglob, koji viri ispod pokrivača kraj podnožja kreveta gde stojim. Ipak to činim. Hladan je. Svetao. Nem pod mojim prstima. Krv unutra ne teče. Više nisi tu. Mrtav si.

Sada se sve događa refleksno. Podižem Ivana i držim ga jednom rukom dok mi mozak istovremeno isključuje sva osećanja, i počinjem da postupam racionalno, racionalnije nego što sam postupala ikada ranije. Okrećem broj centrale za hitne slučajeve, a pošto se javio ženski glas, u jednom dahu saopštavam sve što se dogodilo, kako se zovem, kako se ti zoveš, gde stanujemo i kako nam glasi šifra na ulaznim vratima. Morate da dođete brzo, iz ovih stopa, ne mogu više da ostanem ovde, govorim na kraju. Ivan poseže prema krevetu, a ja ga zadržavam čvrsto, možda isuviše čvrsto, oslanjajući ga o kuk.

Žena sa druge strane linije moli me da govorim sporije i opipam ti puls na vratu, a ja odgovaram kako nema svrhe, ali to ipak činim. Sa Ivanom na kuku i telefonom pritisnutim između drugog ramena i uva, slobodnom rukom tražim puls na tvom vratu. Vrat je hladan. Beživotan. Ponovo govorim ženi sa druge strane linije kako to nema smisla, ništa se ne oseća, on nije živ.

I ne znajući zašto, hvatam te za rame. Okrećem tvoje telo iako znam da si mrtav. Težak si, pa umalo nisam izgubila ravnotežu i pala preko tebe dok sam ti okretala lice naviše. Levi obraz ti se odvojio od jastuka, a koža ti je svetložuta i naborana od tkanine na kojoj si ležao. Jedno oko, ono koje je ležalo na jastuku, poluotvoreno je. Tvoje plavo oko više nije onako plavo. Sivo je i više nikada neće pogledati mene ili našeg sina. Puštam ti rame pošto sam ugledala otvoreno oko. Telo ti pada u isti položaj iz kog sam ga maločas pomerila. Mrtav si onako kako čovek samo može biti, i više ne mogu da boravim u toj prostoriji.

Govorim to ženi iz centrale i zatim prekidam vezu. Uvijam Ivana u ćebe, stavljam nosiljku i guram ga u nju, pa ogrnem džemper preko ramena. Mačku zaključavam u kupatilu i tamo joj ostavljam hranu i vodu pre nego što odem. Znam da sledeća u stan neću ući ja. Ne smem joj dozvoliti da pobjegne.

Izlazim u hodnik. Liftom se spuštam do prizemlja, izlazim u dvorište i sedam na klupu. Čekam hitnu pomoć. Napolju se razdanjuje.

Prošlo je sigurno pola sata pre nego što su došli. Lažem. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što su došli, ali sam se osećala kao da je prošlo pola sata. Dok smo tako sedeli u dvorištu, ja u pidžami i džemperu, Ivan u nosiljci i čebetu, susedi su nas posmatrali prolazeći pored nas na putu za posao ili obdanište u koje vode decu. Niko nam ništa ne govori. Neko bi odvratio pogled, neko drugi nam prvo klimnuo glavom pa uradio isto. Odvraćam klimanjem. Uviđam da bi trebalo nekog da pozovem. Ne znam koga da pozovem. Zovem tvog starijeg brata. Hitna pomoć stiže.